

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. P. S.**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 16, Plzeň

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2025, č. j. č. 1518/2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Žalobce je bývalý příslušník Policie ČR. Jeho služební poměr dne 31. 10. 2022 skončil. V souvislosti se skončením služebního poměru mu bylo podle § 155 a § 156 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), přiznáno odchodné.
- 2. Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2025 byl žalobci dodatečně doplacen služební příjem za období od 4. 5. 2020 do 31. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2022. Tím se zvýšila částka jeho průměrného hrubého měsíčního příjmu za předchozí kalendářní rok, tj. za rok 2021, od níž se odvíjí výměra odchodného.

3. Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy proto žalobci rozhodnutím ze dne 27. 8. 2025, č. 8424/2025, přiznal doplatek odchodného ve výši 16 122 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Domáhal se, aby mu byl kromě samotného odchodného přiznán úrok z prodlení s jeho výplatou. Uvedl, že žádný služební předpis otázku úročení doplatku odchodného neupravuje. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015-23, rozhodl, že se při úročení odchodného postupuje analogicky podle občanského zákoníku, neboť odchodné nepatří mezi sociální dávky.
4. Žalovaný o odvolání rozhodl tak, že změnil výrok správního orgánu I. stupně tak, že nově zní „*přiznávám doplatek odchodného ve výši 16.122.00 Kč bez úroku z prodlení [...]*“. Tuto změnu znění výroku odůvodnil tak, že je přiléhavější znění výroku změnit, než zamítnout odvolání a potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K jádru sporu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2022, č. j. 5 As 95/2021-27, podle něhož zákonodárce nezakotvil povinnost služebního funkcionáře rozhodovat o přiznání úroku z prodlení s úhradou výsluhového příspěvku a odchodného, přičemž se nejedná o mezeru v právu.

Žalobní body

5. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Navrhuje, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Trvá na tom, že spolu s doplatkem odchodného mu měl být přiznán úrok z prodlení. Namítá, že takto byl úrok přiznán v několika předchozích případech ve věci shodného charakteru.
7. Uvádí, že „*[p]roti rozhodnutí Městského soudu v Praze, kam podal [...] správní žalobu a kde je spis veden pod sp. zn. 7 As 289/2015 [...] namítal, že úrok z prodlení z přiznané částky nového rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, po soudním rozhodnutí Městského soudu v Praze, výše uvedené sp. zn. tedy rozhodnutí [...] [č. 8424/2025] ze dne 27. 8. 2025 neobsahuje úroky z prodlení po celou dobu, po kterou byl neoprávněně krácen na platu za nevyčerpané přestávky na jídlo a odpočinek a tak fakticky současné napadené rozhodnutí je prosto úroků z prodlení za část období, kdy byl na svých příjmech krácen*“.
8. Namítá, že je rozporuplné, že část úroků z prodlení přiznáno je a část úroků za dobu neoprávněného krácení příjmu přiznáno není.
9. Dále uvádí, že žalovaný nereagoval na nově vzniklou situaci a nové rozhodnutí služebního funkcionáře, jímž byl změněn výpočet odchodného, a tedy „*nový výpočet musel vycházet z odlišných výpočtů nároku na odchodné*“.
10. Označuje za logické, že v případě prodlení s nově vypočteným odchodným musí dojít i k novému výpočtu prodlení. Neztotožňuje se s částečným plněním a rozhodnutím, kterým služební funkcionář část prodlení přizná a část nikoliv.
11. Dále uvádí, že „*[z]a samostatnou otázku posouzení procesního charakteru je samotný stav věci po odvolání podané žalobcem, kde je transparentně uvedeno, čeho se původní rozhodnutí týká, tedy skutečnosti, kdy v původním návrhu na zaplacení nevyčerpaných přestávek na jídlo a odpočinek je uvedeno, že se jedná o kompletní zaplacení neproplacených a nevyčerpaných*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

přestávek na jídlo a odpočinek včetně zaplacení úroků z prodlení v jednotlivých měsících, kdy došlo k zásadnímu pochybení žalovaného a tedy úrok z prodlení měl být vypočten“.

12. Namítá, že se „nalézací orgán“ zabýval toliko otázkou úroku z prodlení, „avšak ani okrajově výrokovou částí tak, jak byla podána v odvolání ze dne 27. 8. 2025“.
13. Dále namítá, že žalovaný formuloval výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak, že „doplňuje nové rozhodnutí, které mění k jeho tíži“. Změnu prvoinstančního rozhodnutí k jeho tíži pokládá žalobce za nepřipustnou. Má za to, že žalovaný měl věc vrátit správnímu orgánu I. stupně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; žalobci požadované úroky z prodlení nenáleží.
15. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 289/2015-23 pokládá za nepřiléhavý. Vyplývá z něj, že nejsou-li úroky z prodlení v zákoně výslovně upraveny, není namístě se uchýlovat k analogii.
16. Za přílehavý pro posuzovanou věc považuje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2021-27.
17. Dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (správně Nejvyššího soudu – pozn. zdejšího soudu) ze dne 17. 7. 2024, č. j. 30 Cdo 1760/2024-105, podle něhož „Jestliže zároveň zvláštní předpis veřejného práva neupravuje úrok z prodlení, nelze dovodit, že žalobci za dobu od splnění podmínek stanovených zákonem pro přiznání nároku do doby, kdy bylo jeho žádosti vyhověno, náleží úrok z prodlení“.
18. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1269/2004, jehož závěry se podle žalovaného uplatní i za účinnosti občanského zákoníku z roku 2012.

Posouzení věci soudem

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
20. K otázce včasnosti žaloby soud poznamenává, že lhůta k jejímu podání nečiní dva měsíce (podle § 72 odst. 1 s. ř. s.), jak žalobce uvádí, nýbrž 60 dnů od právní moci rozhodnutí (podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru). Současně žalobci napadené rozhodnutí nebylo doručeno dne 1. 12. 2025, jak žalobce uvádí (v takovém případě by žaloba byla opožděná), nýbrž až dne 3. 12. 2025. Šedesátý den tak připadl na neděli, žaloba je tudíž podána včas.
21. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ani žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu, jímž se dokazování neprovádí. Ostatně žalovaný žádné důkazy nenavrhl a žalobce navrhl provést dokazování právě jen správním spisem, resp. žalobou napadeným rozhodnutím, jež je jeho součástí.
22. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

23. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž krajský (městský) soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Krajský soud není povinen za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy (obdobně rozsudky NSS z 25. 6. 2024, čj. 4 As 334/2023-62, bod 17; z 2. 3. 2023, čj. 6 Afs 353/2021-44, bod 9).
24. Podaná žaloba je na hraně srozumitelnosti. Je formulovaná způsobem, jako by žalobci nebylo plně zřejmé, co je předmětem nynějšího sporu a proti jakému správnímu rozhodnutí jí vůbec brojí. Žalobce volně mísí otázku úročení odchodného s úročením dopláceného služebního příjmu. Patrně se mu směšují dva jeho různé soudní spory, které sice oba mají původ ve služebním poměru, jejich předmět je však odlišný. Současně uvádí tvrzení, která se míjejí se skutkovým stavem nynější věci. Domáhá se úroku z prodlení v souvislosti s doplatkem odchodného, soudu však nepředkládá takřka žádnou argumentaci, s níž by se bylo možné zabývat.
25. Soud souhlasí se žalovaným, že otázka nároku na úrok z prodlení z doplatku odchodného (a výsluhového příspěvku) příslušníků bezpečnostních sborů je již v rozhodovací praxi správních soudů zodpovězena. V rozsudku č. j. 5 As 95/2021-27 Nejvyšší správní soud konstatoval, že zákonodárce nestanovil povinnost služebního funkcionáře rozhodovat o přiznání úroku z prodlení s úhradou výsluhového příspěvku a odchodného, přičemž se nejedná o mezeru v právu, nýbrž o záměr zákonodárce takový postup neupravovat.
26. Jednoduše řečeno, v případě pozdní výplaty odchodného, resp. jeho doplatku, právo na úrok z prodlení nevzniká. Výsluhové nároky (odchodné a výsluhový příspěvek) mají v tomto ohledu charakter sociálních dávek svého druhu. A to rozdílně od situace, kdy dochází k pozdní výplatě služebního příjmu, kdy příslušníkovi bezpečnostního sboru právo na úrok z prodlení vzniká. Služební příjem má totiž jiný charakter než výsluhové nároky, má charakter odměny za vykonanou práci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ans 4/2013 – 37, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17).
27. Žalobce k těmto závěrům stávající rozhodovací praxe nepředkládá žádnou polemiku. Soud tak na ni tak žalobce může toliko odkázat.
28. Žalobce namítá, že úrok z prodlení ve vztahu k doplatku odchodného byl již v několika předchozích případech ve věci shodného charakteru přiznán. Na žádná konkrétní jiná rozhodnutí žalovaného (případně i služebního funkcionáře jiného bezpečnostního sboru, než je Policie ČR) v obdobných věcech nicméně neodkazuje. Za situace, kdy je řízení o žalobě ovládáno dispoziční zásadou, tak soud této námitce nemůže přisvědčit.
29. K argumentaci, že „[p]roti rozhodnutí Městského soudu v Praze, kam podal žalobce správní žalobu a kde je spis veden pod sp. zn. 7 As 289/2015 žalobce namítal, že úrok z prodlení z přiznané částky nového rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, po soudním rozhodnutí Městského soudu v Praze, výše uvedené sp. zn. tedy rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy sp. zn. 8424/2025 ze dne 27. 8. 2025 neobsahuje úroky z prodlení po celou dobu, po kterou byl neoprávněně krácen na platu za nevyčerpané přestávky na jídlo a odpočinek a tak fakticky

současné napadené rozhodnutí je prosto úroků z prodlení za část období, kdy byl na svých příjmech krácen“ soud uvádí následující:

30. Pokud jde o věc vedenou pod sp. zn. 7 As 289/2015, nejedná se o spisovou značku zdejšího soudu, nýbrž Nejvyššího správního soudu. Tento soud rozsudkem č. j. 7 As 289/2015-23 zamítl kasační stížnost jiného bývalého příslušníka Policie ČR, odlišného od žalobce, proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 11 Ad 11/2013-25. Předmětem řízení byla v jádru otázka výpočtu průměrného hrubého služebního příjmu dotčeného bývalého příslušníka Policie ČR. Otázka úroků z prodlení ve vztahu k odchodnému předmětem daného řízení nebyla. Nejvyšší správní soud nicméně v odkazovaném rozsudku uvedl princip, který lze zobecnit, že není-li v aplikované právní úpravě žádná mezera, kterou by bylo potřeba vyplnit, není namístě se uchýlovat k použití analogie. Tomuto principu odpovídá závěr vyslovený ve vztahu k odchodnému a s ním spojeným úrokům z prodlení ve výše odkazovaném rozsudku č. j. 5 As 95/2021-27. Tedy, že zákon úrok z prodlení ve vztahu k odchodnému neupravuje, přičemž se nejedná o mezeru v právu, kterou by bylo namístě vyplnit pomocí analogie, nýbrž o záměr zákonodárce.
31. Pokud jde o poukazy na úroky z prodlení za dobu, kdy měl být žalobce krácen na platu za nevyčerpané přestávky na jídlo a odpočinek, tato argumentace se míjí s předmětem žalobou nyní napadeného rozhodnutí. Tím je doplatek odchodného, nikoliv doplatek služebního příjmu (a otázka úroků z prodlení spojených s pozdní výplatou služebního příjmu). Žalobce zde patrně směřuje nynější předmět řízení s předmětem jiné jeho žaloby, o níž zdejší soud rozhodoval pod sp. zn. 15 Ad 13/2024. Rozsudkem ze dne 20. 3. 2025, č. j. 15 Ad 13/2024-37, zdejší soud vyhověl žalobcově žalobě proti rozhodnutí téhož žalovaného (ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy), jehož předmětem byla žádost žalobce ze dne 9. 5. 2023 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny, resp. neproplacené přestávky na jídlo a odpočinek. V dané věci se tak jednalo o otázku služebního příjmu žalobce. Předmět nynější věci je jiný. V nynější věci se jedná o jiný nárok – odchodné.
32. Z týchž důvodů je nedůvodná argumentace, že je samostatnou otázkou „*samotný stav věci po odvolání podané žalobcem, kde je transparentně uvedeno, čeho se původní rozhodnutí týká, tedy skutečnosti, kdy v původním návrhu na zaplacení nevyčerpaných přestávek na jídlo a odpočinek je uvedeno, že se jedná o kompletní zaplacení neproplacených a nevyčerpaných přestávek na jídlo a odpočinek včetně zaplacení úroků z prodlení v jednotlivých měsících, kdy došlo k zásadnímu pochybení žalovaného a tedy úrok z prodlení měl být vypočten*“. Kromě toho, že je uvedená formulace jen obtížně srozumitelná, opět se míjí s předmětem nynějšího řízení, jímž je otázka odchodného. Otázka doplatku (a s tím případně spojeného úroku z prodlení) služebního příjmu za odpracované přestávky na jídlo a odpočinek byla předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 13/2024.
33. Žalobce dále uvádí, že je rozporuplné, že část úroků z prodlení přiznáno je a část úroků za dobu neoprávněného krácení *příjmu* přiznáno není. Předmětem nynější věci vůbec není otázka úroků z prodlení ve vztahu k doplatku služebního příjmu. Pokud jde o odchodné, žalobci nebyly přiznány (žádné) úroky z prodlení v souvislosti s jeho doplatkem. Není tak pravda, že část úroků ve vztahu k tomuto nároku přiznána je a část není.
34. Z týchž důvodů není důvodná argumentace, že je „*celkem logické, že v případě prodlení s nově vypočítaným odchodným, musí zákonitě dojít i k novému výpočtu prodlení žalovaného*“ a argumentace, že se žalobce „*nemůže ztotožnit s částečným plněním a rozhodováním služebního funkcionáře, který část prodlení přizná a část nikoliv*“. Žalovaný žalobci v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

se závěry shora odkazovaného rozsudku č. j. 5 As 95/2021-27 (s nimiž žalobce věcně nepolemizuje) nepřiznal zhola žádný úrok z prodlení ve vztahu k odchodnému. Není zde tak žádný prostor pro nový výpočet úroků z prodlení. Žalovaný uzavřel, že nárok na úrok z prodlení vůbec nevznikl, žádný výpočet úroků tak vůbec neprováděl. Ani tak žalobci nepřiznal část úroků z prodlení. Nepřiznal mu je vůbec.

35. Žalobce dále namítá, že žalovaný nikterak „*nereaguje na nově vzniklou situaci a fakticky nové rozhodnutí služebního funkcionářem kde musel být výpočet odchodného zásadním rozhodnutím změněn, a tedy nový výpočet musel vycházet z odlišných výpočtů nároku na odchodné*“.
36. K tomu může soud toliko zopakovat, že rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2025 byl žalobci dodatečně doplacen služební příjem za období od 4. 5. 2020 do 31. 10. 2022. Tím se zvýšila částka jeho průměrného hrubého měsíčního příjmu za předchozí kalendářní rok, od níž se odvíjí výměra odchodného. Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy proto žalobci rozhodnutím ze dne 27. 8. 2025, č. 8424/2025, přiznal doplatek odchodného. Žalovaný tak na nově vzniklou situaci reagoval – v návaznosti na zvýšení žalobcova průměrného hrubého měsíčního příjmu z moci úřední přepočtl rovněž výši žalobcova odchodného a vydal rozhodnutí o jeho doplatku.
37. Soudu není zřejmé, co žalobce míní argumentací, že v „*napadeném pochybení se nalézací orgán zabýval toliko otázkou úroku z prodlení, avšak ani okrajově výrokovou částí tak, jak byla podána v odvolání ze dne 27. 8. 2025*“.
38. Soud k tomu může pouze zopakovat, že správní orgán I. stupně žalobci v návaznosti na změnu výše jeho průměrného hrubého měsíčního příjmu přiznal doplatek odchodného. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. S nanejvýš stručnou odvolací argumentací se domáhal, aby mu byl kromě samotného odchodného přiznán úrok z prodlení s jeho výplatou. Žalovaný se tak právě touto otázkou v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval. Se žalobcovou odvolací argumentací se plně vypořádal.
39. Dále se soud zabýval námitkou stran formulace výroku napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zní „*přiznávám doplatek odchodného ve výši 16.122.00 Kč [...]*“. Žalovaný výrok změnil tak, že nově zní: „*přiznávám doplatek odchodného ve výši 16.122.00 Kč bez úroku z prodlení [...]*“ (ve zbývajících částech je výrok beze změny). Ke změně znění výroku sice došlo, nikoliv však k tíži žalobce. Žalovaný převzal výrok správního orgánu I. stupně a toliko do něj doplnil slova „*bez úroku z prodlení*“. K žádné faktické (obsahové) změně nedošlo. Správní orgán I. stupně žalobci přiznal doplatek odchodného ve stanovené částce a žalovaný na jeho výši nic nezměnil. Toliko v reakci na dikci odvolání ve výroku výslovně deklaroval, že v souvislosti s vyměřeným doplatkem nevzniká nárok na úrok z prodlení. Žalobcova situace se formulační změnou výroku nijak nezměnila. Podle výroku správního orgánu I. stupně i výroku žalovaného má žalobce nárok na odchodné v téže výši, aniž by se stanovená částka zvyšovala o příslušenství v podobě úroku z prodlení.
40. Podle § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru platí, že *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí*.
41. Formálně správně tak měl výrok znít, že se odvolání zamítá a rozhodnutí a správního orgánu I. stupně potvrzuje, jak žalovanému doporučila jeho poradní komise. Jakkoli je tak výrok

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

po jazykové stránce formulován nesprávně, je nepochybné, jak žalovaný s odvoláním naložil, tedy že věcně potvrdil závěr správního orgánu I. stupně. Samotná nepřesná jazyková formulace výroku tak sice je procesní vadou, nejedná se však o vadu, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud by soud rozhodnutí žalovaného pouze pro tento nedostatek zrušil a věc má vrátil k novému rozhodnutí, jednalo by se o postup formalistický, který by žalobci nepřinesl žádný skutečný prospěch z hlediska úspěchu ve věci.

Závěr a náklady řízení

42. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něž soud přiznává náhradu nákladů řízení dle zásady úspěchu ve věci. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. dubna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.